

погледне, безъ да каже нито дума. Само на устнитѣ ѝ цѣвна странна, загадъчна усмивка.

Когато блюстителътъ отвори вратата предъ нея, на прага се препъна въ луда бързина великиятъ примикюръ:

— Кочията на папския пратеникъ изкачва Боярски рътъ!

Настъпи смущение и тревога. Въ общата бъркотия Мария стигна незабелязано до стаята си. За мигъ тя забрави всичко наоколо си: заканитѣ на Борила, пристигането на странния пратеникъ, значението на това посещение... Въ ума ѝ стоеше само една мисль: той ме обича и не желае да използва Бориловото предложение... Той чака азъ сама да му дамъ правото да ме поиска...

И благородството на младия момъкъ, което не падаше по-долу отъ това на най-възпититѣ западни рицари, макаръ, че той бѣ израсль въ беденъ стась, а не въ баронски замъкъ — трогна сърцето ѝ, изпълни я цѣла съ топла нѣга.

Нощта внезапно израствна въ чудни зелени свѣтлини и мамещи благоухания... Тя се облакати връзь отворения прозорець на стаята си, загледана въ сребрѣщитѣ се прѣстени на Етъра, заслушана въ глухия тѣтнежъ на водитѣ му, които се удряха въ тъмнитѣ крепостни стени.

Радуль я обичаше и не смѣше да заговори. Защото тя бѣ за него недосягаема светиня — дъщерята на Калояна... Колко добре четѣше тя сега въ сърцето му. Какъ ясно разбираше всичко.

Не, за него тя нѣмаше да бѣде царкинята, къмъ която той не смѣше да вдигне очи. А само преданата, вѣрна жена, която обича...

Една звезда пресѣче небето, бързо, сякашъ сребърна стрела. И Мария предаде на шеметния ѝ бѣгъ своя неизреченъ копнежъ.

Цѣлата нощъ девойката не можа да заспи. Едва на разсъмване, когато предметитѣ въ стаята почнаха бавно да използватъ изъ здрача, тя отпусна клепахи въ дълбока отмора. Дафина блѣше надъ нея, съ нѣжностъ и тре-